

[Carsten Andersen]

Ministeren sagde, at denne debat vil indgå i Graversen-udvalgets overvejelser, og jeg skal tillade mig at komme med nogle eksempler på, at børn og unge kommer i klemme i det offentlige system, som jeg håber også kan indgå i Graversen-udvalgets arbejde.

Først og fremmest handler det om kommunernes valg af anbringelsessted. Jeg vil også opfordre socialministeren til at være opmærksom på kommunernes praksis. Jeg har tidligere i andre sammenhænge været inde på unges anbringelse i arbejds-lignende forhold om bord på småskibe, hvor anbringelsen intet har med socialpædagogik at skaffe, men egentlig er en deportering i et arbejdsforhold, hvor de unge ikke engang har almindelige besætningsmedlemmers rettigheder, ja, de har end ikke en fanges muligheder for uddannelse og gårdtur.

Det andet eksempel er børns og unges anbringelse under institutionslignende forhold, uden at der har været en ordentlig undersøgelse af anbringelsesstedet, men hvor det er valgt ud fra, hvad der var det hurtigste og det nemmeste – det, som man inden for socialt arbejde kalder »det forhåndenværende søms princip«. Det er noget, der breder sig uhyggelig meget, og som det ville være rart at man også så på.

Den tredje ting er en hurtigere indgriben over for kidnapning af børn i Danmark. Jeg synes, det er helt uantageligt, at offentligt ansatte og bedsteforældre eller forældre egentlig kan kidnappe børn, fordi de er anbragt under forhold, som de ikke synes om, og at man så ikke kan banke politiet til at gøre en ordentlig indsats for at få børnene bragt til veje igen. Det er ikke nogen sikker tilværelse for et barn at leve skjult som kidnappet.

Gang på gang har jeg peget på, at kommunerne på regnskabssiden er stærkt kontrolleret af streng revision, mens man på den socialpolitiske side, den menneskelige side, ikke har den samme strenge revision. Jeg vil også pege på, at børn, som bliver forældreløse, har en alvorlig risiko for at falde igennem vores gennemregistrerede samfund. Hverken skifteretten eller folkeregisteret har nogen praksis for at gøre sociale myndigheder opmærksomme på, at her er der et forældreløst barn. På en eller anden måde går man ud fra, at børn, som ved et uheld eller andre uheldige omstændigheder har mistet deres forældre, gribes af nogle andre, eller at de går midt ud på gaden og råber, sådan at de soci-

ale myndigheder automatisk bliver opmærksomme på dem.

Sådan sker det ikke. Meget ofte sker der det, at der er gode mennesker, som tager sig af disse børn, og så går der meget lang tid, før de sociale myndigheder egentlig vågner op og tager fat på sagen. Det er noget, som jeg også vil håbe at Graversen-udvalget vil tage sig af.

Den sidste ting, som jeg vil pege på, er omtalt i en undersøgelse af SSP-samarbejdet, der er udført af Amternes og Kommunernes Forskningsinstitut, og hvor der gøres rede for årsagerne til, at man opfatter tavshedspligten som besværlig. Når jeg nævner det her, er det, fordi det drejer sig om forældresamarbejdet. Der peges der faktisk på, at når man i SSP-arbejdet ønsker at tilsidesætte forvaltningslovens krav om samtykke til videregivelse af oplysninger for tavshedspligten, henviser man til – det står på side 151 i »SSP-samarbejdet i kommunerne« af Jill Mehlbye – »at »samtykkepligten« ikke passer særlig godt til den nye »sagsbehandlingskultur« med uformelle, spontane samtaler og handlinger«. Undersøgelsen rejser spørgsmålet – og jeg citerer igen:

»Handler problemet om tavshedspligt også om, at det er *besværligt* at inddrage forældrene, fordi tingene dermed tager længere tid? De har måske en anden mening om, hvordan deres eller deres barns problemer skal løses, end de professionelle har, eller de kan måske finde på at blande sig i eventuelle tiltag.«

Når jeg nævner det, er det, fordi jeg synes, det er vigtigt, at Folketinget allerede nu er opmærksom på, at en ny sagsbehandlingsstruktur inden for SSP lægger vægt på, at det er hurtigere at gøre det uden forældresamarbejde, og fordi vi får disse forslag til behandling senere i denne samling.

Pia Larsen (V):

Venstre mener, at Folketinget bør afvente det arbejde, der for tiden foregår i det såkaldte Graversen-udvalg, som er nævnt flere gange tidligere. Socialministeren nedsatte det i 1988, og man forventer, at arbejdet afsluttes i sommeren 1990. Vi mener ikke, at man bør foretage ændringer i de eksisterende regler om børns retlige vilkår, før udvalget har færdiggjort sit arbejde.

Når det er sagt, vil jeg gerne kort gentage Venstres principielle holdning, nemlig at